

Sygn. akt I C 655/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Agnieszka Raczkowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Milewska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2015 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Agnieszka Raczkowska

Sygn. akt I C 655/15

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił przeciwko A. K. z pozwem o zapłatę kwoty 13.679,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2014 przejął od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej w dniu 22 października 2008 roku umowy bankowej o nr dłużnika (...) w kwocie wskazanej w pozwie. Pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował bowiem swego zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Pozwany A. K. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym drugim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych

doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W przekonaniu Sądu, w okolicznościach sprawy niniejszej, twierdzenia powoda, z których wywodził on swe roszczenia ocenić należało jako budzące uzasadnione wątpliwości. Stąd też nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Z treści art. 509 § 1 kc wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy nim a (...) Bank S.A. była zarówno ważna jak i skuteczna.

Umowa sprzedaży i przeniesienia wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2014 roku (k. 7-10) została złożona do akt sprawy. Umowa ta ma jednak bardzo ramowy charakter i precyzuje w zasadzie wyłącznie prawa i obowiązki cedenta i cesjonariusza, nie wskazując konkretnych wierzytelności i dłużników, w tym wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Zawiera ona ogólne sformułowania o przekazaniu dokumentacji odnoszącej się do konkretnej wierzytelności, które określają odrębne załączniki. Załączniki te nie zostały jednak dołączone do pozwu. Za dokument taki nie może bowiem, zdaniem Sądu, zostać potraktowany wydruk komputerowy opatrzony tytułem „Wyciąg elektroniczny do umowy o przelew wierzytelności” (k. 11). Nie wiadomo bowiem, na jakiej podstawie, w jakiej dacie i przez kogo wydruk ten został sporządzony. Wydruk ten nie został też w ogóle uwierzytelniony. Znajduje się pod nim tylko pieczęć i podpis radcy prawnego reprezentującego powoda, bez potwierdzenia za zgodność z oryginałem, ani adnotacji o jego sporządzeniu przez tego radcę prawnego. Wydruk ten nie ma zatem żadnej mocy dowodowej, nawet właściwej dokumentowi prywatnemu w rozumieniu przepisów kpc. Zatem w ocenie Sądu brak jest dowodów potwierdzających fakt, aby umowa ta obejmowała wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. w stosunku do pozwanego w niniejszej sprawie.

Ponadto w ocenie Sądu nie zostały złożone przez stronę powodową jakiegokolwiek dokumenty mające stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanego, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia wobec (...) Bank S.A. Wprawdzie celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia powód przedłożył, bankowy tytuł egzekucyjny wraz z postanowieniem o nadaniu mu sądowej klauzuli wykonalności (k. 28-39) oraz zawiadomienie dłużnika o zmianie wierzyciela (k. 30), nie mniej jednak umowa ta została zawarta pomiędzy A. K. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.. Z powyższego wynika zatem, że to (...) Bank (...) S.A. był pierwotnym wierzycielem, w związku z czym powód powinien był także wykazać następstwo prawne (...) Bank S.A. wobec w/w. Brak jest natomiast w aktach sprawach jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego powyższe, zatem nie można mówić w sprawie o skutecznym nabyciu wierzytelności powoda wobec pozwanego od (...) Bank S.A., skoro dokumenty figurują na (...) Bank (...) S.A. we W..

Ponadto dowody w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu mu sądowej klauzuli wykonalności oraz zawiadomienie dłużnika o zmianie wierzyciela stanowią jedynie kserokopię dokumentu nieopatrzoną podpisem o ich zgodności z oryginałem. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest zaś dokumentem (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009r. w sprawie II.CSK.71/09, LEX nr 584201, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010r. w sprawie I.ACa.2/10, LEX nr 1120085, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009r., LEX nr 584200, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 10 stycznia 2008r. w sprawie V.ACa.816/07, LEX nr 398729, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997r. w sprawie III.CKU.7/97, LEX nr 50764). Oznacza to, że złożone przez powoda kopie nie mają żadnego waloru dowodowego, choćby właściwego dokumentom prywatnym w rozumieniu art. 245 kpc (por. T. Ereciński (red.) Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze., Warszawa 2002. s. 515 i 518). Kopie ta nie mogła zatem doprowadzić Sądu do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Obowiązek udowodnienia zasadności roszczenia, w tym przypadku istnienia po stronie pozwanego ważnego zobowiązania względem powoda, obciąża zawsze stronę powodową co wynika z podstawowej zasady rozkładu ciężaru dowodu uregulowanej w art. 6 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód, jako podmiot domagający się od pozwanego zapłaty, winien udowodnić zarówno istnienie zobowiązania pozwanego jak i jego wysokość. W sytuacji cesji wierzytelności obowiązek ten obejmuje również wykazanie istnienia zobowiązania pozwanego względem cedenta. Przedstawienie dokumentu sporządzonego przez samego cesjonariusza wymieniającego domniemywane zobowiązanie pozwanego względem cedenta tego obowiązku nie realizuje. Dokument ten stanowi wyłącznie potwierdzenie i causę zawarcia umowy cesji wierzytelności, nie stanowi natomiast przyznania pozwanego, że zawarł umowę z cedentem i ciąży na nim jakiegokolwiek względem cedenta zobowiązanie.

Dodatkowo wskazać należy, iż wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie sygn. akt P 1/2010 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust.1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2011 r. nr 152 poz. 900). Oznacza to, że aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych ma walor wyłącznie dokumentu prywatnego, a zatem dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż powód nie wykazał w sposób należyty istnienia po stronie pozwanego zobowiązania. Fakt istnienia takowego zobowiązania jest oparty wyłącznie na twierdzeniach powoda, podczas gdy „samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 kpc i art. 6 kc)” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2001r., sygn. akt I PKN 660/00).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Raczkowska